

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego
w W.

przy uczestnictwie Miasta W. i Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego
Województwa (...) w W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestnika m. W. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca - Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe w W. - złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 maja 2016 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 2 marca 2015 r., którym oddalono wniosek o stwierdzenie zasiedzenia własności

nieruchomości położonej w W. nad Jeziorem C., stanowiącej własność m. W. Na nieruchomości tej mieści się Ośrodek Szkoleniowy WOPR oraz kąpielisko.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te wskazują na występowanie kwestii istotnych dla interesu publicznego w sprawie, co uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Wymagane jest uzasadnienie wniosku w aspekcie przytoczonych przyczyn z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazują tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie sądu jak rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podnosząc, że sądy *meriti* oddaliły wniosek pomimo spełnienia przez wnioskodawcę wszystkich przesłanek z art. 172 § 1 w zw. z art.

176 § 1 k.c., a uczestnik postępowania nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych, ani nie obalił domniemań wynikających z art. 7 oraz art. 339 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze omawianej przyczyny konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być jednoznaczne, że zachodzi kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, tylko jego wynik polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia określonego przepisu (przepisów) nie potwierdza, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do zakresu i skutków ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przez skarżącego w oczywisty sposób nie odpowiada powyższym wymaganiom. Wnioskodawca przedstawił własną wersję interpretacji stanu faktycznego sprawy, konkurencyjną wobec ustaleń sądów obydwu instancji, wysnuwając z niej wnioski o charakterze prawnym. W istocie prowadzi zatem polemikę z podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia, co jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Jest ona przy tym wybiórcza, gdyż pomija podstawowe okoliczności wskazujące na zależny charakter posiadania oraz

skuteczne czynności egzekucyjne właściciela podjęte w 2011 r., które doprowadziły do usunięcia w. WOPR z gruntu ze skutkiem utraty posiadania. Odwołanie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych jest, z przyczyn wskazanych wyżej, bezskuteczne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. nie znajdując uzasadnienia dla odstąpienia od zawartej w nim zasady ponoszenia kosztów w postępowaniu nieprocesowym.